

Det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Jørgen Møller) siger, at visse Kredse ganske sikkert tror, man kan leve af Luft. Det er dog vist en for luftig Bemærkning. Udtrykket skal vel heller ikke forstås helt bogstaveligt, men jeg synes dog, det er et kraftigt Udtryk, og jeg tror ikke, det ærede Medlem vil opnaa noget som helst ved en saadan Udtalelse. Det ærede Medlem fremhævede før saa stærkt, at vi i Princippet er enige med de Konservative og med Venstre. Det er vi for saa vidt, som vi er villige til at tage Konsekvensen af Kronestigningen, og det er netop det, jeg har bebrejdet det ærede Medlem og hans Parti, at de ikke vil. Saa sagde det ærede Medlem, at Invaliderne maaske havde faaet alt for lidt tidligere. Dette forekommer mig at være en ret haard Anklage mod det tidligere Ministerium. Hvis Invaliderne tidligere har faaet tilstrækkeligt, faar de faktisk for rigeligt i Øjeblikket. Naar Invaliderne paa et tidligere Tidspunkt, da Kronen stod i 60—70 Ø. eller deromkring, har faaet en vis Sum, som man ansaa for tilstrækkelig, kan man ikke paa det nuværende Tidspunkt hævde: de faar ingenlunde for meget. Hvis det ærede Medlem mener det, saa forekommer det mig, at han paa et tidligere Tidspunkt skulde have henvendt sig til sin Regering og sagt: det er galt med disse Invalider, de faar alt for lidt.

Jørgen Møller: Det ærede Medlem (Veistrup) mente, at mine Ord var en Anklage mod den tidligere Regering. Nej, det var de ikke. Naar jeg udtalte, at det havde været for lidt, mente jeg selvfølgelig paa den Tid, da Kronen stod saa lavt, som den gjorde. Det var jo den forrige Regerings Opgave at faa Kronen gjort til et virkelig stabilt Betalingsmiddel, og forinden det var naaet, var der selvfølgelig ingen Mulighed for at foretage noget i den Retning, det ærede Medlem antydede.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 561 af 4. Oktober 1919 om Lønninger m. v. for Folkeskolens Lærere.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.Sp. 1175).

Sagen sattes til Forhandling.

Undervisningsministeren (Byskov): Det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge for det høje Ting, og som er vedtaget af Folketinget den 9. Juni, har væsentligst til Hensigt at bringe Lærernes Lønninger i Overensstemmelse med de foreslaaede Lønninger for Statens Tjenestemænd. Lærerne falder jo ikke ind under Tjenestemandsloven, deres Lønningerforhold er ordnet ved en særlig Lov af 4. Oktober 1919, og det er altsaa i denne Lov, der nu ønskes foretaget nogle Ændringer. Jeg skal ikke opholde mig vidtløftigt ved disse forskellige Ændringer, der altsaa væsentligst følger af den Overensstemmelse, man maa ønske og forlange mellem den almindelige Tjenestemandslønningsslov og Lærernes Lønningsslov. Der er dog enkelte Paragraffer, jeg gerne vil sige et Par Ord om.

Der er for det første Ændringerne til § 6, som mest er af redaktionel Karakter. Der er dog her tilføjet en ny Bestemmelse om Pensionering af Lærere ved Biskoler, Pøgeskoler og Vinterskoler, naar de overgaar i et fast Embede i Folkeskolen. Det er et Forhold, som der ikke tidligere har været nogen Lovbestemmelse om. Man har fulgt en Praksis, som man altsaa nu finder det rigtigt og hensigtsmæssigt at søge Lovhjemmel for.

Ændringerne til § 7 angaar Lærernes lovmæssige Krav paa Embedsbolig. Der er to Slags Embedsboliger, der kan stilles Krav om for Lærere i Folkeskolen, dels Boliger for gifte, dels Boliger for ugifte. Nu bestemmer Loven af 1919, at hvis en Kommune vil lønne en Andenlærer med samme Løn som en Førstelærer, har denne Lærer samtidig Krav paa at faa Bolig som for gifte, medens han som Andenlærer kun havde Krav paa Bolig som for ugifte. Denne Bestemmelse har i adskillige Tilfælde virket uheldigt. Der har været ikke saa faa Tilfælde, hvor en Kommune har været villig til at forhøje en Andenlærers Løn, men ikke til at skaffe ham en ny og større Bolig, og hvor det maaske ogsaa kunde volde Kommunen særlig store Udgifter og Ulemper at skulle skaffe ham en saadan. I adskillige Tilfælde har Andenlæreren endog slet ikke haft noget Ønske om at faa en større Bolig. Men det at denne Bestemmelse gjaldt, kunde faa den Følge og fik ofte den Følge, at Lovens Bestemmelse her ikke betød en Begünstigelse for Læreren, men tværtimod